

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

(Before sunset there was an (additional) spontaneous farbrengen.	לפני השקיעה הייתה התועדויות (נוספת) פתאומית.
His holy honor, the Rebbe shlita, washed his holy hands for the meal,	כבוד-קדושת אדמו"ר שליט"א נטל ידיו הקדושות לקעודה,
and instructed to sing "B'nei Heichala."	"יצוה לנגן "בני היכלא
After the first sicha, he instructed to sing ten niggunim of our Rebbeim, our Nesi'im.	לאחרי השיחה הראשונה צוה לנגן (עשרה) נגוני רבותינו נשיאינו.
And at the conclusion of the farbrengen (after Birkas Hamazon, Maariv, and Havdalah),	ובסיום ההתועדויות (לאחרי ברכת המזון, תפלת ערבית (והבדלה)
His holy honor, the Rebbe shlita, distributed from a cup of blessing.)	חלק כבוד-קדושת אדמו"ר שליט"א מכוס של ברכה.

Introduction

This discourse, delivered by the Lubavitcher Rebbe on *Shabbat Parshat Naso*, the 12th of Sivan, 5751 (1991), takes place in the spiritually elevated aftermath of Shavuot and its *yemei ha'tashlumin* (compensatory days). It develops a powerful, prophetic theme: that we are standing on the very threshold of redemption, and that the time is uniquely suited to the revelation of the long-awaited promise: **"Torah chadasha mei'iti tetzei"**—**"A new Torah shall go forth from Me."** Throughout the talk, the Rebbe weaves together halachic teachings, Chassidic insights, and Messianic urgency, showing how the days following Shavuot—and especially this specific Shabbat—are the most fertile time for activating the final redemption.

At its core, this *maamar* is a call to action: to learn Torah with renewed passion, to innovate in Torah learning and teaching, and to help usher in the era when all will hear the "new Torah" from Hashem Himself—in the **Beis HaMikdash, in the Holy of Holies, between the Cherubim.**

(א)

The connection of this holy Shabbos day to the time of the Giving of Our Torah is emphasized in several matters:	שיכותו של יום השבת-קדוש זה לזמן מתן תורתנו מדגשת בכמה עניינים:
First of all – it being the first Shabbos after the time of the Giving of the Torah, on which is completed the elevation and completion ("Vayechulu") of the time of the Giving of the Torah.	לכל לראש – להיותו יום השבת הראשון שלאחרי זמן מתן תורה, שבו נעשה העלוי והשלמות ("ויכלו") דזמן מתן תורה,
And especially since the Shabbos after the Giving of the Torah falls within the days of tashlumin (compensation offerings), and "tashlumin" also means "completion," of the Giving of the Torah.	ובפרט שיום השבת שלאחרי זמן מתן-תורה הוא בימי התשלומין ("תשלומין" גם מלשון "שלמות") דזמן מתן תורה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And this is especially emphasized in the calendar setting of this year, where the Giving of the Torah occurred on Sunday, and the following Shabbos is the 12th of Sivan – since the conclusion and seal (“everything follows the seal”) of the tashlumin days falls on Shabbos, the elevation and completion of the Giving of the Torah and of all the tashlumin days is accomplished on it.	והדגשה יתרה בקביעות שנה זו, שזמן מתן תורה קל ביום ראשון בשבוע, ויום השבת שלאחריו הוא י"ב סיון – שפנין שסיום וחיתום ("הכל הולך אחר התום") ימי התשלומין קל ביום השבת, נעשה בו העלוי והשלמות דזמן מתן תורה ודכל ימי התשלומין. אלו.
And this connection is also emphasized in the Torah portion of the week – Parshas Naso:	ושכיכות זו מדגשת גם בפרשת השבוע – פרשת נשא
“Naso es rosh” – the main point and completion of the concept of elevating the head in a person’s service is through the study of Torah.	נשא את ראש – שעיקר ושלמות הענין דנשיאת ראש בעבודת האדם היא על-ידי לימוד התורה
And not only that, but through this there is also upliftment of the entire body (even to the foot) – meaning, that even one’s work in the world (whether in performance of mitzvos or in mundane matters, in the way of “All your actions should be for the sake of Heaven” and “In all your ways know Him”) is with a manner of upliftedness.	ולא עוד אלא שעל-ידי זה נעשית גם ההתנשאות דכל הגוף (ועד להרגל), הינו, שגם עבודתו בעולם (הן בקיים המצוות והן בעניני הרשות באפן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ובכל דרכיך דעהו") היא באפן של ההתנשאות.
And one can say that this idea is hinted at in the precise wording “Naso es rosh b’nei Gershon – gam heim,” just as I commanded regarding the sons of Kehos – that through the elevation of the head of the sons of Kehos, bearers of the Ark (which is the concept of Torah learning), there is also upliftment of the sons of Gershon, bearers of the curtains, etc., which are related to the rest of the work – including the refinement of the world.	ויש לומר שענין זה מרמז בדיוק הלשון "נשא את ראש בני גרשון גם הם", כמו שצויתיד על בני קהת – שעל-ידי נשיאת ראש דבני קהת, נושאי הארון, שנהו ענין דלימוד התורה, נעשית גם ההתנשאות דבני גרשון, נושאי היריעות וכו', שקשור עם שאר עניני העבודה, כולל גם ברור העולם.
And in this manner, the connection to the Giving of the Torah is emphasized in the beginning of the study of Pirkei Avos on the Shabbos following the time of the Giving of the Torah:	ועל-דרך-זה מדגשת השכיכות למתן תורה בהתחלת הלימוד דפרקי אבות ביום השבת שלאחר זמן מתן-תורה
In addition to the study of Maseches Avos on the Shabbasos between Pesach and Atzeres, as preparation for the time of the Giving of the Torah, we begin again the study of Maseches Avos on the Shabbos after the time of the Giving of the Torah – as an outcome of the time of the Giving of the Torah:	נוסף על לימוד מסכת אבות בשבתות שבין פסח לעצרת, הכנה לזמן מתן-תורה, מתחילים עוד-הפעם – לימוד מסכת אבות בשבת שלאחר זמן מתן תורה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

“Moshe received the Torah from Sinai and passed it on... and established many disciples” – emphasizing the concept of the Giving of the Torah and its study through every single Jew until the end of all generations.	תוצאה מזמן מתן תורה – “משה קבל תורה מסיני ומסרה כו' והעמידו תלמידים הרבה”, הדגשת הענין דנתינת התורה ולמודה על-ידי כל-אחד ואחד מישראל עד סוף כל הדורות.
And in the continuation of the chapter until its end and conclusion is also emphasized the impact of accepting and learning Torah as it pertains to the service of refining the world:	ובהמשך הפרק עד לסיומו וחותמו מדגשת גם הפעלה דקבלת ולמוד התורה גם בנוגע לעבודה דברור העולם.
“On three things the world stands: on Torah, on service [avodah], and on acts of kindness” – and “On three things the world endures: on justice, on truth, and on peace.”	על שלושה דברים העולם עומד – על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ו”על שלושה דברים העולם קיים – על הדין ועל האמת ועל השלום”.
And from this it is understood that from the time of the Giving of the Torah and the tashlumin days until their conclusion and seal on Shabbos Parshas Naso –	ומזה מובן שמזמן מתן תורה וימי התשלומין עד – לסיומם וחותמם בשבת פרשת נשא
when the general concept of the Giving of the Torah is renewed as at the first time, and in a manner of increase from year to year –	שאז מתחדש כללות הענין דמתן תורה כבפעם – הראשונה, ובאפן של הוספה משנה לשנה
there must be for every single Jew a renewal and increase in all matters of Torah and mitzvos, in the three pillars – Torah, service, and acts of kindness – upon which the world stands.	צריכה להיות אצל כל-אחד ואחד מישראל התחדשות והוספה בכל עניני תורה ומצות, בג' הקוים דתורה, עבודה, וגמילות חסדים שעליהם העולם עומד
As is hinted in the wording of the verse: “In the third month” – that in the three lines of Torah, service, and kindness (“third”) there must be renewal (“month”),	כמרמז בלשון הכתוב: “בחודש השלישי” – שבשלש הקוים דתורה, עבודה, וגמילות חסדים (“שלישי”), (“צריכה להיות התחדשות” (“חודש”)),
and through this, there is also renewal in the standing and endurance of the world at the time of the Giving of the Torah.	ועל-ידי-זה נעשית גם התחדשות בעמידה וקיום העולם בזמן מתן תורה
(As in the interpretation of our sages, of blessed memory: “What is the meaning of that which is written, ‘The earth feared and was still’? – At first it feared, and afterward it was still... for the Holy One, blessed be He, made a condition with the act of creation: If Israel accepts the Torah – you shall endure...”)	בדרשת חכמינו זכרונם לברכה: “מאי דכתיב (אֶרֶץ) יִרְאָה וְשָׁקֵטָה – בתחלה יראתה ולבסוף שקטתה – שהתנה הקדוש-ברוך-הוא עם מעשה בראשית: אם (ישראל מקבלים התורה – אתם מתקיימים)
(ב)	
And the explanation of the matter:	ובאור הענין

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

On the verse, "In the third month... on this day..." Rashi explains: "It should have said 'on that day'—why does it say 'on this day'? So that the words of Torah should be new to you as if they were given today."	על הפסוק "בחדש השלישי גו'" "ביום הזה גו'", מפרש רש"י: "לא היה צריך לכתב אלא 'ביום ההוא', מהו 'ביום הזה' – שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאלו היום נתנו".
And the explanation in this is that this is in truth the reality: that each day the matter of the Giving of the Torah is renewed by the Holy One, blessed be He,	וההסברה בזה – שכן היא המציאות באמת: שבכל יום, מתחדש הענין דמתן תורה על-ידי הקדוש-ברוך-הוא
as is emphasized in the wording of the blessing over the Torah: "Giver of the Torah"—in present tense,	כמדגש בגסס ברפת התורה: "נותן התורה" – לשון הווה,
in the manner and even more so than the daily renewal of creation, as we say: "Who in His goodness renews daily the work of creation."	על-דרך ובידגמת (ובכל-שכן וקל וחסר) התחדשות הבריאה בכל יום, כמו שאומרים: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית",
And all the more so with regard to the renewal of the Giving of the Torah—since the creation of the world is by means of the Torah, as the saying goes: "He looked into the Torah and created the world,"	ועל אחת כמה וכמה בנוגע להתחדשות דנתינת התורה, דכיון שבריאת העולם היא על-ידי התורה, כמאמר: "אסתכל באורייתא וברא עולם",
first there must be renewal in the Torah, and through that, there is also renewal in creation.	צריכה להיות תחלה התחדשות בתורה, ועל-ידי-זה נעשית גם התחדשות הבריאה
And the general renewal of the Giving of the Torah for the entire year takes place at the time of the Giving of the Torah,	ובכללות ההתחדשות דמתן תורה על כל השנה כלה – נעשית בזמן מתן תורה
and from this general renewal is drawn the daily individual renewal—just like in the renewal of creation, which on Rosh Hashanah is the general renewal of creation for the entire year, and from that general renewal comes the daily individual renewal.	וימהתחדשות כללית זו – נמשכת ההתחדשות הפרטית בכל יום. כמו בהתחדשות הבריאה – שבראש השנה נעשית כללות התחדשות הבריאה על כל השנה כלה, וימהתחדשות כללית זו נמשכת ההתחדשות הפרטית בכל יום.
And from this it is also understood regarding the renewal of Torah by a person: that "the words of Torah should be new to you as if they were given today"—	ומנה מוכן גם בנוגע להתחדשות דתורה אצל האדם – שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאלו היום נתנו
that Torah study should be with vitality and delight (it should not appear to you like an old edict, but like a new one toward which all run to greet).	שלימוד התורה יהיה מתוך חיות ותענוג (לא יהיה בעיניך כדיוטגמא [= מצות המלך הבאה במקטב] ישנה – "כו', אלא כחדשה שהכל רצין לקראתה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

For the empowering force for the renewal of vitality and delight in Torah each day comes from the renewal of vitality and delight in Torah at the time of the Giving of the Torah.	שהנתינת-כח להתחדשות החיות והתענוג בתורה בכל יום, היא מהתחדשות החיות והתענוג בתורה בזמן מתן-תורה.
(א)	
And we need to understand the nature of the renewal of the Giving of the Torah on the Shabbos following the time of the Giving of the Torah:	וצריך להבין תכן ההתחדשות דמתן-תורה בשבת שלאחרי זמן מתן תורה
Based on what was said above, there are two elements in the renewal of the Giving of the Torah: (1) the general renewal of the Giving of the Torah that occurs at the time of Matan Torah; (2) the individual daily renewal of the Giving of the Torah, which is drawn from the general renewal at the time of Matan Torah.	על-פי האמור לעיל, ישנם ב' עננים בהתחדשות דמתן תורה: (א) כללות ההתחדשות דמתן תורה שנעשה בזמן מתן-תורה; (ב) ההתחדשות הפרטית דמתן תורה בכל יום, שנמשכת מההתחדשות הכללית בזמן מתן-תורה.
However, from the emphasis placed on the Giving of the Torah on the Shabbos following Matan Torah (in the weekly Torah portion and in Pirkei Avos, as mentioned above in section 1), it seems that on this Shabbos there is an additional renewal in the general concept of the Giving of the Torah.	אבל, מהדגשת הענין דמתן תורה בשבת שלאחרי מתן תורה (בפרשת השבוע ובפרקי אבות, כנזכר לעיל סעיף-א') – משמע, שבשבת שלאחרי מתן תורה יש חידוש נוסף בכללות הענין דמתן תורה
For this reason: (a) We read “Naso es rosh” – an elevation of the head that relates to the <i>completion</i> of the renewal that took place at Matan Torah;	שליכן: (א) קורין בו "נשא את ראש" – נשיאת ראש (בערך ל)שלמות ההתחדשות שבזמן מתן תורה
(b) and even that we begin again “Moshe received the Torah from Sinai” – a new Giving of the Torah in relation to the renewal at the time of Matan Torah.	(ב) ועד שמתחילים עוד הפעם: "משה קבל תורה" מסיני – מתן תורה חדש בערך להתחדשות שבזמן מתן תורה
And we need to understand: What is this <i>additional</i> renewal (beyond the general renewal at the time of Matan Torah and the individual daily renewal) that takes place on the Shabbos following the time of Matan Torah, which causes the emphasis on the theme of Giving of the Torah to be even greater on that day?	וצריך להבין: מהו החידוש הנוסף (מלבד ההתחדשות הכללית בזמן מתן תורה וההתחדשות הפרטית שבכל יום) – שנעשה בשבת שלאחרי זמן מתן תורה, שבגלל זה מדגישים בו ביותר הענין דמתן תורה
(ז)	
And this can be explained by first introducing an additional concept in the renewal of the Giving of the Torah—a novelty (not only a renewal) in the Torah itself :	ויש לכאור זה בהקדם ענינוסף בהתחדשות דמתן תורה – חידוש (לא רק התחדשות) בתורה עצמה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

It is known that even though at Matan Torah all aspects of Torah were given in total—not just the Ten Commandments, but also the entire Written Torah, together with its explanation in the entire Oral Torah—	ידוע שצאף שבמתן תורה נתנו כל עניני התורה כלה, לא רק עשרת הדברות, אלא גם תורה שבכתב כלה, ביחד עם פרושה בתורה שבעל-פה כלה
including even all the aspects of Torah that were revealed and innovated throughout all the generations until our own—	כולל גם כל עניני התורה שנתגלו ונתחדשו במשך כל הדורות עד לדורנו זה
as our Sages say: “Even that which a seasoned student will in the future innovate was said to Moshe at Sinai”—	כמאמר רבותינו זכרונם לברכה: “אפלו מה שתלמיד, ותיק עתיד לחדש – נאמר למשה מסיני
this means that at Matan Torah, the general principles of Torah were given, and through them we must extract and bring out the multitude of details in Torah—	הרי זה באפן שבמתן תורה נתנו בעקר כללי התורה, ומהם ועל-ידם צריכים לגלות ולהוציא רבוי פרטי, הענינים שבתורה
and even a specific detail revealed by a seasoned student is his own novelty (the student is destined to innovate),	ועד שפרט זה שנתגלה על-ידי תלמיד ותיק – הוא (“חדוש שלו” (תלמיד ותיק עתיד לחדש
which is called by his name , and is stated in the name of the one who says it.	שנקרא על שמו, ונאמר בשם אומר
And further—and this is essential: at Matan Torah, even the aspects of Torah that will be revealed in the future were given,	ועוד – והוא העקר: שבמתן תורה נתנו גם עניני – התורה שיתגלו לעתיד לבוא
the Torah of Moshiach, who will teach the entire nation.	תורתו של משיח, שילמד את כל העם
(For Matan Torah is a one-time event, and there will never again be another Giving of the Torah),	שהרי מתן תורה הוא ענין חד-פעמי, ולא יהיה עוד), (הפעם מתן-תורה
but these aspects were given in a concealed manner—so much so that their future revelation is in a category of “new Torah,”	אלא שענינים אלה הם בהעלם, ועד כדי כך – “שהתגלותם לעתיד לבוא היא בבחינת “תורה חדשה
which cannot be revealed by recipients of Torah (like a seasoned student), only through the Giver of the Torah : “A Torah shall go forth from Me” (Yeshayahu 51:4).	שאינה יכולה להתגלות על-ידי מקבלי התורה (תלמיד ותיק), כי אם על-ידי נותן התורה – “מאתי תצא” (ישעיהו נ"א, ד'
And it is utterly beyond comparison to the Torah revealed now through recipients of Torah, as our Sages say:	שהיא באין ערך לגמרי לתורה שמתגלית בזמן הזה על-ידי מקבלי התורה, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה
“The Torah that a person learns in this world is nothing compared to the Torah of Moshiach.”	תורה שאדם לומד בעולם הזה – הקל היא לפני “תורתו של משיח

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And through the novelty in Torah —"A new Torah shall go forth from Me"—there will also be a renewal in the world , "new heavens and a new earth that I make" (Yeshayahu 66:22).	ועל-ידי החדוש בתורה – "תורה חדשה מאתי תצא" – נעשה חדוש גם בעולם – "שמים חדשים וארץ חדשה", (ישעיהו ס"ו, כ"ב)
"That I make" specifically—similar to "From Me shall it go forth."	"אני עשה" דיקא – על-דרך "מאתי תצא"
That is to say, in addition to the concept of renewal (both the general renewal at Matan Torah and the daily personal renewal), which means that the same concept that was already revealed is renewed again from its source—at an even higher level—	כלומר, נוסף על ענין ההתחדשות (הן ההתחדשות הכללית בזמן מתן-תורה, והן ההתחדשות הפרטית בכל יום), שפרושה – שאותו ענין שקבר נמשך בגילוי בפעם הראשונה – מתחדש משרשו ומקורו עוד הפעם ((באפן נעלה יותר
there is also a concept of novelty , that something truly new is added—something that until now had not been revealed,	ישנו גם ענין של חדוש, שנתוסף דבר חדש שעד עתה, לא נמשך בגילוי
whether in the Torah—"a new Torah"—or in the world—"new heavens and new earth."	הן בתורה – "תורה חדשה", ועל-ידי זה גם בעולם – שמים חדשים וארץ חדשה
(ה)	
And the explanation of the matter:	ובאור הענין
Our Sages of blessed memory said: "Anyone who says a matter in the name of its speaker" (an expression that emphasizes the <i>novelty</i> in the one who says it) "brings redemption to the world."	אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "כל האומר דבר בשם אומרו" (אמירה שמדגישה החדוש באומרו) – "מביא גאולה לעולם".
The explanation in this: the innovation in Torah, in which one reveals and uncovers hidden depths of wisdom that until now were "imprisoned in exile," is a form of <i>redemption</i> —a departure from exile <i>within Torah</i> itself.	וההסברה בזה: שהחדוש בתורה – שמחדשים ומגלים תעלומות חכמה שהיו כבושים בגולה עד עתה – הוא, ענין של גאולה (יציאה מהגלות) בתורה עצמה
And through the redemption in Torah, one brings redemption (also) to the world.	ועל-ידי הגאולה בתורה – מביא גאולה (גם) לעולם
However, this redemption is still within a time and condition of exile—like the redemption of Purim, from which the proof is derived that saying something in the name of its speaker brings redemption to the world—	אמנם, גאולה זו היא עדין בזמן ומצב הגלות, כהגאולה דפרים – שממנה הראייה שהאומר דבר בשם אומרו, מביא גאולה לעולם
as it says: "And Esther told the king in the name of Mordechai" (Esther 2:22)—yet, "We are still the servants of Achashverosh."	שנאמר: "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי" – [ואנן] עבדי אחשורוש אנן

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

However, through this, one <i>hastens</i> and <i>accelerates</i> and <i>brings</i> the true and complete redemption.	אֵלֶּא שְׁעֵל־יִדְיָהּ מְזַרְזִים וּמְמַהֲרִים וּמְבִיאִים אֶת הַגְּאוּלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה
And the reason is: because even the redemption in Torah is not in its fullness—	וְטַעַם הַדָּבָר: כִּיּוֹן שְׁגַם הַגְּאוּלָּה בַּתּוֹרָה אֵינָהּ, בְּשִׁלְמוּתָהּ
for even after a seasoned student (in every generation) reveals and innovates a particular point in Torah, there still remain many matters which are imprisoned in exile.	שֶׁהָרִי גַם לֹא־חָרִי נִשְׁתַּלְמֵיד וְתִיק (שְׂבָכָל הַדּוֹרוֹת) מְגַלֶּה וּמַחְדֵּשׁ עֲנִין פְּרָטִי בַּתּוֹרָה – יִשְׁנָם עוֹד רַבּוּי עֲנִינִים שְׂכַבּוּשִׁים בַּגּוּלָּה
And the <i>completion</i> of redemption in Torah—when <i>all</i> aspects of Torah will be revealed—will come only through G-d Himself:	וּשְׁלֵמוֹת הַגְּאוּלָּה בַּתּוֹרָה, כְּשִׁי־תִגְלוּ כָּל הָעֲנִינִים: שֶׁבַּתּוֹרָה – הִיא עַל־יְדֵי הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
“A new Torah shall go forth from Me”—meaning, even the <i>revelation</i> (“shall go forth”) is through G-d’s power (“from Me”),	תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תֵצֵא – הֵינּוּ: שְׁגַם הַגְּלוּיִי (“תֵּצֵא”) הוּא בְּכַחוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (“מֵאֵתִי”),
and for this reason the revelation will be in absolute completeness (nothing will remain hidden), as it says:	שֶׁלֹּכֵן יִהְיֶה הַגְּלוּיִי בְּתַכְלֵת הַשְּׁלֵמוֹת (שֶׁלֹּא יִשָּׁאֵר שׁוּם), (עֲנִין בְּהַעֲלָם
“Your teacher will no longer be covered, and your eyes shall see your teacher”; “All will know Me”.	כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: “וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיד, וְהָיָה עֵינֶיךָ רֹאוֹת”. “אֵת מוֹרִיד”; “כָּלֶם יֵדְעוּ אוֹתִי”.
And through this, redemption will also occur in the world in absolute completeness:	וְעַל־יְדֵי זֶה נַעֲשִׂית גַּם הַגְּאוּלָּה לְעוֹלָם בְּתַכְלֵת הַשְּׁלֵמוֹת
The word “world” (olam) comes from the word “he'elem” (concealment)—referring to the concealment and hiddenness of G-dly vitality in the world—meaning, that the Divine life-force is in a state of exile.	עוֹלָם – הוּא מְלִשׁוֹן “הַעֲלָם”, עַל שֶׁם הַהַעֲלָם וְהַהִסְתָּר שֶׁל הַחַיּוּת הָאֱלֹקִית שֶׁבְּעוֹלָם – הֵינּוּ, שֶׁהַחַיּוּת הָאֱלֹקִית הוּא בְּבַחֲיַנַת גְּלוּת
And redemption to the world is that this concealment and hiddenness will be completely nullified, and the G-dly vitality in the world will be revealed.	וְהַגְּאוּלָּה לְעוֹלָם – הִיא שִׁיתְבַּטֵּל לְגַמְרִי הַהַעֲלָם וְהַהִסְתָּר, וּמִתְגַּלֶּה הַחַיּוּת הָאֱלֹקִית שֶׁבְּעוֹלָם
And moreover—and mainly: “The new heavens and the new earth that I make” – this refers not merely to the <i>renewal</i> of the heavens and earth that were created during the six days of creation (as occurred at the time of Matan Torah, when the existence and stability of the world was reaffirmed: “the earth feared and was still”),	וְעוֹד – וְהַעֲקָר, “הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה” – לֹא רַק הַתְּחַדְּשׁוֹת דְּשָׁמַיִם וָאָרֶץ שֶׁנִּבְרְאוּ בַּשָּׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית (כְּבִזְמַן מַתָּן תּוֹרָה, שֶׁנַּעֲשֶׂה קִיּוּם), (וְעִמִּידַת הָעוֹלָם בְּאִפְּן דְּ“אָרֶץ יִרְאֶה וְשָׁקֵט”)
but rather <i>new heavens and a new earth</i> whose main renewal is in the revelation of “I make”—	אֵלֶּא שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וָאָרֶץ חֲדָשָׁה, שֶׁ** (עֲקָר) הַחֲדוּשׁ, “בְּהֵם** – הוּא בְּהַתְגַּלּוּת דְּ“אֲנִי עֹשֶׂה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

that the Divine power which brings the heavens and earth from nothing to something, which until now remained distant, hidden, and not revealed in their form and quality—	שהכח האלקי שמהווה זה את השמים והארץ מאין ליש, באפן של ריחוק והבדלה, ואינו מתגלה בהם (בענינם), (ובמצלתם)
will become fully revealed , visible in the heavens and earth—the Divine power that brings them forth from nothing to something:	יהיה בגילוי ממש, שיהיה נראה בגילוי בשמים וארץ — הכח האלקי שמהווה אותם מאין ליש
the power of the Essence —"I (precisely) make"—His essence and being, the Emanator blessed is He—	כח העצמות, "אני (דקא) עשה", מהותו ועצמותו של המאציל ברוך הוא
for He alone has the power and ability to create something from absolute nothingness,	שהוא לבדו בכחו וביכולתו לברוא יש מאין ואפס, המוחלט ממש
and for this reason the world will be entirely a dwelling place for Him , for His Essence—	שלא יכלו יהיה העולם כלו דירה לו יתברך, דירה לעצמותו
in the likeness of a person's dwelling, in which one's full self is revealed—	בדגמת דירת האדם שבה מתגלה בכל עצמותו
even (at certain times) without any garment at all—and likewise will be in the Future,	ועד — (בזמנים מיוחדים) — בלי שום לבוש, ודגמתו לעתיד לבוא
as it is written: "Your teacher will no longer be covered"—meaning He will not be hidden from you behind a covering or garment;	בדכתיב: "ולא יכנף עוד מוריד", פרוש — שלא יתכסה, מקד בכנף ובלבוש
the light of G-d that will be revealed in the future will be without any covering,	אור ה' הנגלה לעתיד — בלי שום לבוש
as it already existed in some form at the time of the Giving of the Torah, as it is written: "You were shown to know that Hashem is the G-d; there is nothing else besides Him."	כפי שפיר ה' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה, בדכתיב: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין ("עוד מלבדו")
And from the advantage of this illumination to Israel, darkness will be pushed away from the nations as well...	...ומיתרון ההארה לישראל — יגיה חשך האמות גם כן
"And the glory of Hashem will be revealed, and all flesh together shall see..."	"...ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו"
(1)	
And it may be said that the novelty of "the new heavens and the new earth that I make," compared to the renewal (the sustaining and establishing) of the world at the time of the Giving of the Torah,	ויש לומר, שהחדוש ה"שמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה", לגבי התחדשות (קיום ועמידת) העולם בזמן מתן תורה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

is aligned with (and brought about through) the novelty of “a new Torah shall come forth from Me,” as compared to the time of the Giving of the Torah:	הוא בהתאם (ונעשה על-ידי) לחדוש ד' תורה חדשה מאתי תצא" לגבי זמן מתן-תורה
At the time of the Giving of the Torah, since the primary portion of the Torah that will be revealed in the future remained hidden,	בזמן מתן תורה, כיון שהחלק העקרי דתורה שיתגלה, לעתיד לבוא הנה בהעלם
the revelation of G-dliness in the world (through which the world was sustained and established) was likewise in a manner where the essential force—the power of the Essence through which the creation from nothing to something occurs—remained concealed.	היתה גם התגלות אלקות בעולם (שעל-ידי-זה נעשה קיום ועמידת העולם) באפן שהחלק העקרי – כח העצמות שעל-ידו נעשית ההתהוות מאין ליש – נשאר בהעלם.
Therefore, even though at the Giving of the Torah the decree was nullified and a connection was made between the upper and lower realms—such that the upper descended to the lower and the lower ascended to the upper—	ולכן, אף שבמתן תורה בטלה הגזירה ונעשה החבור בין העליונים לתחתונים, שעליונים ירדו לתחתונים, ותחתונים יעלו לעליונים
nevertheless, even after the connection, the distinction between upper and lower remained—that is, the nature of the world remained that of “lower” in degree—	מכל-מקום, גם לאחר החבור נשאר החלוק דעליונים, ותחתונים, הנו, שגדר העולם נשאר תחתון במדרגה
in terms of the concealment of His light, may He be blessed—because the Essence itself (the power of Atzmus) remained concealed.	בענין הסתר אורו יתברך, כיון שעקרו (כח העצמות) נשאר בהעלם
But in the future, since the primary portion of the Torah will be revealed—“a new Torah shall come forth from Me”—	ולעתיד לבוא, כיון שיתגלה גם החלק העקרי שבתורה, "תורה חדשה מאתי תצא"
there will also be a revelation of G-dliness in the world in ultimate perfection, without any concealment at all—	תהיה גם התגלות אלקות בעולם בתכלית השלמות, ללא הסתר כלל
as it is written: “And the glory of Hashem will be revealed, and all flesh together shall see, for the mouth of Hashem has spoken,”	כמו-שכתוב: "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כי פי ה' דבר"
that they will see openly that the reality of all flesh is the Divine power that brings it from nothing to something—	שיראו בגלוי שהמציאות דכל בשר היא הכח האלקי, שמהנה אותו מאין ליש
the power of the Essence—and therefore there will be no distinction between higher and lower, since their essence is one.	כח העצמות, וממילא אין חלוק בין עליון לתחתון, כיון שענינם אחד
As it is known in the well-known phrase: “the reality of the created yesh (something) is the reality of the true Yesh (Being).”	ובלשון הידוע: שמציאותו של ה'יש הנברא – היא המציאות ד'יש האמתי
(ז)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

Based on the above, we can explain the added novelty of the Shabbos following the Giving of the Torah, also with regard to the renewal that occurred at the time of the Giving of the Torah:	על-פי-זה יש לבאר החדוש שנוסף בשבת שלאחרי מתן תורה גם לגבי ההתחדשות שבזמן מתן-תורה
And by way of introduction—although in the renewal of the giving of the Torah that occurs each year at the time of the Giving of the Torah, the renewal in Torah is included—	ובהקדמה – נשאף שבהתחדשות דנתינת התורה בזמן מתן תורה בכל שנה נכלל גם החדוש בתורה
just as in the original Giving of the Torah were included all aspects of Torah (both the innovations revealed through veteran disciples in each generation, and the innovation of the “new Torah shall come forth from Me”)—	כמו שבמתן תורה בפעם הראשונה כלולים כל עניני התורה (הן החדושים שמתגלים על-ידו דתלמיד ותיק שבכל הדורות, והן החדוש ד"תורה חדשה מאתי" (תצא),
it may be said that with more specificity, the innovation in Torah is emphasized on the Shabbos following the time of the Giving of the Torah—	יש לומר, שבפרטיות יותר מדגש החדוש בתורה, בשבת שלאחרי זמן מתן-תורה
both regarding the innovations that will be revealed by the recipients of the Torah (the veteran disciples) throughout the entire year, and (primarily) concerning the innovation of the “new Torah shall come forth from Me,” which will be revealed by the Giver of the Torah—	הן בנוגע לחדושים שיתגלו על-ידי מקבלי התורה (תלמיד ותיק) במשך כל השנה, והן (ובעיקר) בנוגע לחדוש ד"תורה חדשה מאתי תצא" שיתגלה על-ידי בנותן התורה
and as a result of this, the innovation in the world—the “new heavens and new earth,” since we await it each day that he may come, its time is every year as a whole.	ובתוצאה מזה גם החדוש בעולם – "השמים החדשים והארץ החדשה", שפיון שמצפים לו בכל יום שיבוא, זמנם כל השנה כלה
And this theme is emphasized in the Torah portions that are read and studied on the Shabbos following the time of the Giving of the Torah—both in the weekly Torah portion (as explained below in section 8), and in the chapters of Pirkei Avos (as discussed below in section 11).	וענין זה מדגש בעניני התורה שקורין ולומדים בשבת שלאחרי זמן מתן תורה – הן בפרשת השבוע (כדלקמן (סע'ח), והן בפרקי אבות (כדלקמן סע'י"א

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תנש"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

[NOTE: Summary

The Rebbe teaches that *Matan Torah* (the Giving of the Torah) was not merely the transmission of Ten Commandments or even the full scope of Torah as known in its revealed form. It included *everything*—the entire Written Torah, its Oral explanation, all future commentaries and innovations of every true scholar, even the revelations that will only be taught by **Mashiach** in the future. These were all included in potential at Sinai.

There is a crucial distinction between *renewal* (התחדשות)—re-experiencing what was previously given—and *novelty* (חדוש)—something entirely new. While each year's Shavuos brings a renewed revelation of Torah, the future *Torah Chadasha* is an entirely new level of G-dliness, one that even the most refined recipient (*talmid vatik*) cannot extract on their own. It will be given **directly from the Giver of the Torah Himself**, “Me’iti tetzei.”

This new Torah will not only change the scope of our knowledge but also the very framework of existence. Just as Matan Torah initially brought a partial unification between higher and lower worlds, in the future the very **distinction** between spiritual and material will be dissolved. This is the meaning of the prophecy that “a new heaven and a new earth” will be created—the physical universe will fully express the Divine Essence, without any concealment.

The Rebbe emphasizes that this future revelation already casts its shadow in the present—particularly **on the Shabbos after Shavuos**. It is then that we begin reading the parshiyos and Pirkei Avos that subtly hint at the future innovations and revelations of Torah that are on their way. We do not merely *remember* the Giving of the Torah—we begin to *live* the unfolding of its final chapters.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

Practical Takeaway

When you study Torah—especially in the days and weeks following Shavuos—realize that you’re not only reviewing ancient wisdom. You are participating in a **cosmic unfolding**. Each insight, each act of study, helps reveal deeper strata of Torah that were hidden even from Moshe Rabbeinu.

Learn with the humility of a “recipient,” but the boldness of one who is preparing to receive the **Torah of Mashiach**, which surpasses all previous revelations. Your Torah study is not just yours—it’s preparing the world for a **new heaven and new earth**.

Chassidic Story

In the summer of **1965**, shortly after Shavuos, a young Chassid named Mendel Groner—son of the Rebbe’s secretary—was sitting near 770, deep in learning, when the Rebbe unexpectedly walked by. The Rebbe paused, looked at the sefer open on his lap, and asked with a smile, “Is there something new today?”

Young Mendel, startled, replied that he was reviewing a maamar. The Rebbe nodded and said, “When one learns Torah after *Matan Torah*, especially now, there must always be something *new*—a chiddush. Just as the Torah renews itself each year, the *learner* must renew, too.”

Later that week, the Rebbe spoke publicly and said:

“If you are preparing for the coming of Mashiach, then even your learning must carry the *spark* of his Torah. One may say, ‘I learn the same parsha every year.’ True—but are *you* the same as last year?”

This message—that each Torah study must strive toward the future, toward the *Torah Chadasha*—remained a lifelong inspiration to many, reminding them that every session of learning is not just a repetition but a step forward toward **the final revelation**.

Source: Told over by Rabbi Leibel Groner and printed in *Torat Menachem* vol. 44, Shavuos 5725. **END NOTE]**

(ח)

The Torah portion of the week – Parshas Naso:

פְּרַשְׁת הַשָּׁבוּעַ – פְּרַשְׁת נֹשָׂא

The beginning (and the head) of the parshah is “Naso es rosh,” where “rosh” signifies Torah study, and “Naso es rosh” (elevation and exaltation in the head) means that Torah study is with delight (above intellect, until there is nothing higher than delight), and through this, a much greater elevation is added in Torah study (“rosh”), even to innovation in Torah.

הַתְּחִלָּת (וְרֹאשׁ) הַפְּרָשָׁה הִיא "נֹשֵׂא אֶת רֹאשׁ", שֶׁ"רֹאשׁ" עֲנִינּוּ לַמּוֹד הַתּוֹרָה, וְ"נֹשֵׂא אֶת רֹאשׁ" (הַתְּנִשְׂאוֹת וְרוֹמְמוֹת בִּ"רֹאשׁ") עֲנִינּוּ שְׂלֵמוֹד הַתּוֹרָה הוּא מִתּוֹךְ תַּעֲנוּג (שְׂלֵמָעֵלָה מִהַמּוֹחִין, וְעַד שְׂאִין), (לְמַעֲלָה מִעֲנִינּוּ).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And above all—that the completion of the matter, and the addition and innovation in Torah (“Naso es rosh”) will be in the future to come, when a “new Torah shall come forth from Me,” the inner reasons of Torah, the aspect of delight in Torah.	שעל-ידי-זה נתוסף עלוי גדול יותר בלמוד התורה ("ראש"), ועד להדוש בתורה, ועוד ועקר – שלמות הענין והוספה וחדוש בתורה ("נשא את ראש") לעתיד לבוא, כש"תורה חדשה מאתי תצא", טעמי תורה, בחינת התענוג שבתורה.
And we may add, that although later in the verse it says, “Naso es rosh bnei Gershon gam heim”—which applies specifically to the tribe of Levi—nonetheless, in the future this will apply to all the Jewish people,	וְנִשָּׂא לְהוֹסִיף, שֶׁאִם שֶׁבְּהַמְשָׁךְ הַכָּתוּב נֶאֱמַר "נִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם הֵימָּה" – שֶׁשִּׁינֵי לְשֹׁבֵט לְוִי דוֹקָא – הֲרִי לְעֵתִיד לְבֹא יִהְיֶה עֲנָן זֶה אֶצֶל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל.
as ruled by the Rambam (Hilchos Shemitah V’Yovel 13:13): “Not only the tribe of Levi, but every person... whose spirit generously moves him and his intellect has enlightened him to set himself apart to stand before G-d, to serve Him and to know Him... and who removes from his neck the yoke of worldly calculations... he is sanctified as holy of holies.”	כְּפִסְקֵי־דִין הָרַמְבַּ"ם: "לֹא שֹׁבֵט לְוִי בִלְבַד ... אֲלָא כָּל אִישׁ וְאִישׁ ... אֲשֶׁר נִדְכָּה רוּחוֹ אוֹתוֹ וְהִבִּינוּ מִדְּעוֹ לְהַבְדִּיל לַעֲמֹד לִפְנֵי ה' לְשֵׁרְתוֹ וּלְעַבְדּוֹ וּלְדַעְתּוֹ ... וּפִרְק מַעַל צִנְאָרוֹ עַל מַחֲשַׁבּוֹת הָרַבִּים אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ בְּנֵי הָאָדָם". – הֲרִי זֶה נִתְקַדֵּשׁ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים
And in the future this will be the standing and state of all the Jewish people, as the Rambam concludes his work: “In that time... the occupation of the entire world (and certainly the Jewish people) will be nothing but to know G-d alone... and therefore all Israel will be great sages and know hidden matters, and will grasp knowledge of their Creator...”	וְלְעֵתִיד לְבֹא יִהְיֶה כֵּן מַעֲמָדָם וּמַצָּבָם שֶׁל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, כְּפִסְקֵי־דִין הָרַמְבַּ"ם בְּסִיּוּם וְחוֹתָם סָפְרוּ – שֶׁבְּאוֹתוֹ הַזְּמַן ... "לֹא יִהְיֶה עֶסֶק כָּל הָעוֹלָם (וְעַל אַחַת בִּמְה וְכַמָּה בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל) אֲלָא לְדַעַת אֶת ה' בִּלְבַד ... וְלִכְוֹן יִהְיוּ כָּל יִשְׂרָאֵל חֲכָמִים גְּדוֹלִים וְיוֹדְעִים דְּבָרִים". – הִסְתוּמִים וְיִשְׁגִּיגוּ דַּעַת בּוֹרְאָם כּו
And this idea is also emphasized in the section about the nazir, which follows Parshas Naso:	וְעֲנִין זֶה מְדַגֵּשׁ גַּם בְּפָרֶשֶׁת נָזִיר שֶׁבְּהַמְשָׁךְ פָּרֶשֶׁת נִשָּׂא:
In the laws of nazir, the concept of “I await him every day that he may come” is emphasized—according to halachah: “One who says, ‘I am a nazir on the day that Ben David comes’... is forbidden forever,” because every day is considered a day when Ben David could come.	בְּדִינֵי נְזִירוֹת מְדַגֵּשׁ הָעֲנָן דְּ"אַחֲכָה לוֹ בְּכָל יוֹם שֶׁיָּבוֹא" – עַל־פִּי הַלָּכָה: "הֲאֹמֵר הָרִינִי נָזִיר בְּיוֹם שֶׁבֹן דָּוִד בָּא בּוֹ ... אֲסוּר לְעוֹלָם", כִּיוֹן שֶׁכָּל יוֹם הוּא בְּגֶדֶר יוֹם שֶׁבֹן דָּוִד בָּא בּוֹ.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

In the present tense: "Behold, he is coming." From this it is understood that also the idea of a "new Torah shall come forth from Me" ("Naso es rosh" in its perfect form after separation from worldly matters, i.e., nazir) is not in the category of future tense ("shall come forth"), but in present tense ("is coming forth"), until the moment immediately after becomes past tense—"a new Torah has come forth from Me."	בְּלִשׁוֹן הַנֶּה: "הִנֵּה זֶה (הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ) בָּא", וּמִזֶּה מוֹבֵן שֶׁגַּם הָעֵנִי ד'תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תֵצֵא" ("נִשְׂא אֶת רֹאשׁ" בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת – לְאַחֲרֵי הַקְדָּמַת הַפְּרִישׁוֹת מֵעֵנֵי הָעוֹלָם [נְזִירוֹת] בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת) – אֵינוֹ בְּגֵדֶר עֲתִיד ("תֵּצֵא", בְּלִשׁוֹן עֲתִיד), אֲלָא בְּגֵדֶר הֵנָּה ("תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי יוֹצֵאת"), וְעַד שֶׁבִּרְגַע נִלְאֲחֲרִי-זֶה נַעֲשֶׂה כְּכֹר בְּגֵדֶר עֶבֶר – "תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי יֵצֵא".
(ב)	
And also the innovation in the world, "the new heavens and the new earth that I make" (which is made through the innovation of "a new Torah will go forth from Me," "Naso es rosh" in its ultimate perfection) – is alluded to in Parshas Naso:	וְגַם הַחֲדוּשׁ בְּעוֹלָם, הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה ("שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַחֲדוּשׁ דְּתּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תֵצֵא, נִשְׂא אֶת רֹאשׁ" בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת) – מְרָמֵז בְּפֶרֶשַׁת נִשְׂא:
At the beginning of the parsha, it speaks about the counting of the sons of Gershon and the sons of Merari, to show how many reached the category of "service"—"to work and to bear," "the service of bearing," the carrying of the curtains and boards, etc., during the journeys in the desert;	בְּהַתְחַלַּת הַפְּרָשָׁה מְדַבֵּר אוֹדוֹת הַמִּנֵּן דְּבָנֵי גֵרְשׁוֹן וּבְנֵי מֶרָרִי לְרֹאוֹת כַּמָּה יֵשׁ שֶׁהִגִּיעוּ לְכָלֵל עֲבוּדָה, לְעַבֵּד וּלְמַשָּׂא, עֲבוּדַת מַשָּׂא, נְשִׂיאת הַיָּרִיעוֹת וְהַקְרָשִׁים כּו' בְּעֵת הַמַּסְעוֹת בַּמִּדְבָּר
And at the end of the parsha it speaks about the completion of the Mishkan itself, "And it was on the day that Moshe completed setting up the Mishkan," and following that, the dedication of the altar: "This was the dedication of the altar on the day it was anointed," "This was the dedication of the altar after it was anointed."	וּבְסִיוֵם הַפְּרָשָׁה מְדַבֵּר אוֹדוֹת שְׁלֵמוֹת הַמִּשְׁכָּן עֲצֻמוֹ, וַיְהִי בְיוֹם כְּלוֹת מִלְּשָׁה לְהַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן גו', וּבְהִקְמָשׁוֹ לָזֶה חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ, זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמַּשָּׁח אֹתוֹ, זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמַּשָּׁח אֹתוֹ
And it may be said that the connection of the dedication of the Mishkan and its bearing during the journeys in the desert to Parshas Naso is along the lines and pattern of the giving of the Torah specifically in the desert—"a land... where no man dwelt"—so that even the desert, the lowest of all, should become a Mishkan and a dwelling place for His Presence, blessed be He.	וַיֵּשׁ לוֹמֵר, שֶׁהַשִּׁיכוֹת דְּחֲנֻכַּת הַמִּשְׁכָּן וּנְשִׂאָתוֹ בְּעֵת הַמַּסְעוֹת בַּמִּדְבָּר לְפָרֶשֶׁת נִשְׂא הִיא, עַל-דֶּרֶךְ וּבְדִגְמַת נְתִינַת הַתּוֹרָה בַּמִּדְבָּר דּוֹקֵא, אֲרָץ גו' לֹא יָשַׁב אָדָם שָׁם, כִּדִּי שֶׁגַּם הַמִּדְבָּר, תַּחְתּוֹן שְׂאִין תַּחְתּוֹן לְמִטָּה מִמֶּנּוּ, יִהְיֶה מִשְׁכָּן וּמִכּוֹן (דִּירָה) לְשִׁכְתּוֹ יִתְבָּרַךְ

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And similarly in our case, that the elevation of “Naso es rosh” (the perfection of Torah) is drawn and penetrates into the world—that this is the content of the making of the Mishkan after and as a continuation of the giving of the Torah, in order that the revelation of Matan Torah be drawn and penetrate the world.	ועל-דרך-זה בנדון דידן, שהעלוי דנשא את ראש" (השלמות דתורה) נמשך וחדר בעולם, שזהו תכן הענין דעשיית המשכן לאחר ובהמשך למתן תורה, כדי שהעלוי דמתן תורה ימשך ויחדר בעולם.
And this matter will be in its ultimate perfection in the dedication of the Third Beis HaMikdash – "the Sanctuary, O Lord, that Your hands have established," when it will be revealed that “In every place where I cause My name to be mentioned, I will come to you and bless you” (as it is written at the conclusion and seal of the reading of the Ten Commandments at Matan Torah) in the entire world (literally "in every place"), that is, the completion of the Beis HaMikdash—where the Kohanim are permitted to mention the Explicit Name in the Priestly Blessing (as it is written in our parsha: “And they shall place My name”—they shall bless with the Explicit Name)—will be revealed and penetrate the entire world.	וענין זה יהיה בתכלית השלמות לעתיד לבוא בתנפת בית-המקדש השלישי, – מקדש אדני פוננו ידיך, שאז יתגלה הענין דבכל המקום אשר אנכיר את שמי אבוא אליה וברכתיה (כמו-שכתוב בסיים וחותם קריאת עשרת הדברות בזמן מתן תורה) בכל העולם כלו (בכל מקום כפשוטו), הנינו, שהשלמות דבית-המקדש – ששם נתן רשות לכהנים להזכיר שם המקדש בנשיאת פנים, כמו-שכתוב בפרשתנו ושמו את שמי, יברכום בשם המקדש – מתגלה ותחדר בכל העולם כלו, כמו-שכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, כשם שאני נכתב כך אני נקרא, כיון שהעולם כלו יהיה דירה לו יתברך (בדגמת המשכן והמקדש).
And the general concept of “a dwelling for Him, blessed be He, in the lower realms”—that the world becomes a dwelling place for His Essence—is through the revelation of the power of the Essence, which creates something from nothing—this is the idea of “the new heavens and the new earth that I make,” whose main novelty is the revelation of “I make” (as mentioned above, sec. 5).	ובכללות הענין דדירה לו יתברך בתחתונים, שהעולם נעשה דירה לעצמותו, על-ידי התגלות כח העצמות שמהנה מאין ליש – הוא ענין דהשמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, שעקר החדוש הוא (בהתגלות דאני עשה כנזכר-לעיל סעיף-ה).
(*)	
And it can be added, that in Parshas Naso is also alluded the path of service through which one reaches the novelty of “a new Torah will go forth from Me” (and thereby also the new heavens and the new earth) in the days of Moshiach:	ויש להוסיף, שבפרשת נשא מרמזת גם דרך העבודה שעל ידה באים להחדוש תורה חדשה מאתי תצא" (ועל-ידי-זה גם השמים החדשים והארץ החדשה) בימות המשיח.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And by way of introduction, it is known that within each and every Jew there is a spark from the soul of Moshiach, as is alluded to in the verse "A star will step forth from Yaakov" which refers to King David the Moshiach, and also applies to every single Jew,	ובהקדם הידוע שבכל-אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, כמרמז בפסוק דרך כוכב מיעקב, שקאי על דוד מלכא משיחא, וקאי גם על כל-אחד ואחד מישראל
since within each and every Jew there is a spark from the soul of Moshiach—specifically the level of Yechidah, which is a spark from the general Yechidah, the soul of our righteous Moshiach.	פיון שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח – בחינת היחידה, שהיא ניצוץ מבחינת היחידה הכללית, נשמתו של משיח צדקנו
And therefore, through the revelation of the level of Yechidah within every Jew, this hastens and accelerates and causes the revelation of the general level of Yechidah—the revelation of Moshiach Tzidkeinu,	ולכן, על-ידי גלוי בחינת היחידה שבכל-אחד ואחד מישראל מזרזים וממקדים ופועלים הגלוי דבחינת היחידה הכללית בביאת משיח צדקנו
at which point the revelation of "a new Torah will go forth from Me" will occur—the inner dimension of Torah, the level of Yechidah within the Torah,	נשא יהיה הגלוי דתורה חדשה מאתי תצא", פנימיות התורה, בחינת היחידה שבתורה
and through this, also the new heavens and the new earth that I am making—the revelation of the Yechidah in the entire world, the singular one of the world.	ועל-ידי-זה גם השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה", גלוי בחינת היחידה בכל העולם כלו, יחידו "של עולם
And one can say, that this matter is hinted to in the beginning and end of Parshas Naso:	ויש לומר, שענין זה מרמז בהתחלת וסיום פרשת נשא
At the beginning of Parshas Naso—in the counting of the Children of Israel "Naso es rosh Bnei Gershon gam heim," which also pertains to the count of all the Jewish people as if they were of the tribe of Levi,	בהתחלת פרשת נשא - בהמנון דבני ישראל נשא את ראש בני גרשון גם הם גו", ששייך גם להמנון דכל בני-ישראל כפי שהם בדוגמת שבט לוי
as ruled by the Rambam: "Not only the tribe of Levi, but anyone whose spirit moved him..." (as mentioned above, section ה)	כפסק-דין הרמב"ם לא שבט לוי בלבד אלא כל איש, (ואיש כו") (כנזכר לעיל סעיף-ה)
For the counting of the Jewish people comes from their essential bond with the Holy One Blessed be He ("because of His love for them He counts them all the time"),	פי, מנין בני-ישראל הוא מצד ההתקשרות העצמית עם הקדוש-ברוך-הוא ("מתוך חבתו לפניו מונה אותם כל שעה")
which is equal among all Jews (and therefore the great one in stature is not considered more than anyone, and the small one is not considered less than anyone)—because of the essence of their soul, the level of Yechidah.	שהיא בשווה אצל כל בני-ישראל (שכלן הגדול במדרגה אינו נחשב יותר מאחד והקטן במדרגה אינו נחשב פחות מאחד) – מצד עצם נשמתם, בחינת היחידה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And at the end of Parshat Naso – in the unification of all twelve leaders of Israel (who include all the Children of Israel) who volunteered and all came together for the inauguration of the Mishkan and the altar. And even after the Holy One, blessed be He, said, "One leader per day shall offer his offering" – the verse considers it as if they all brought on the first day and as if all brought on the last day.	ובסיום פרשת נשא – בהתאחדותם של כל י"ב נשיאי ישראל (שכוללים את כל בני ישראל) שהתנדבו ובאו כלם יחדו לחנכת המשכן והמזבח, וגם לאחר שהקדוש-ברוך הוא אמר נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם גו"י, העלה עליהם הכתוב כאלו כלם הקריבו ביום ראשון וכאלו כלם הקריבו ביום אחרון
This unification (in its truth and perfection) is from the essence of the soul, the level of yechidah, which is equally present in all the Children of Israel.	שהתאחדות זו (לאמתה ובשלמותה) היא מצד עצם הנשמה, בחינת היחידה, שהיא אצל כל בני ישראל בשוה
And one may add: this idea is also alluded to at the beginning of Parshat Beha'alotecha, which is read during Mincha on this Shabbat:	ויש להוסיף, שענין זה מרמז גם בהתחלת פרשת בהעלתך שקורין במנחת שבת זה
"When you light the lamps, toward the face of the menorah shall the seven lamps shine." And, "This was the workmanship of the menorah, hammered gold from its base to its flower, hammered it was."	בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות גו"י וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרקה מקשה היא
Though the Children of Israel are divided (generally) into seven types, seven levels in Divine service—the seven branches of the menorah—nonetheless, they are all unified in their illumination toward the face of the menorah, and in being a "hammered piece of gold," a single golden menorah.	שאף שבני ישראל נחלקים (בכללות) לז' סוגים, ז' מדרגות בעבודת ה', שבעת קני המנורה, מפלמקום, מתאחדים כלם בהארתם אל מול פני המנורה, ("ובהיותם מקשה זהב" (מנורת זהב פלה
As mentioned: the true unification of all the Children of Israel is from the essence of the soul, the level of yechidah.	וכאמור, ההתאחדות האמתית דכל בני ישראל היא מצד עצם הנשמה, בחינת היחידה
This, furthermore, and additionally: the continuation and juxtaposition of the Parshat Menorah to the Parshat Nesi'im underscores the greatness of Shevet Levi over the twelve tribes, as Rashi explains—why is the section of the menorah placed next to the section of the leaders? Because when Aharon saw the inauguration of the leaders, he became distressed, not being part of it—neither he nor his tribe. Hashem said to him: "By your life, yours is greater than theirs, for you kindle and prepare the lamps."	זאת ועוד: בהמשך והסמיכות דפרשת המנורה לפרשת הנשיאים מדגשת מעלת שבט לוי על כל י"ב השבטים, כפרוש רש"י למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שבשראה אהרן חנכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא היה עמם בחנכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקדוש-ברוך הוא חידו שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תנש"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And yet, since they come in sequence and proximity one to the other, the connection between them is also emphasized. The bridge between them: the virtue of Shevet Levi flows and penetrates into all of the Children of Israel, as ruled by the Rambam: not only Shevet Levi, but every individual... just as the Kohanim and Levi'im merited.	וביחוד עם זה, כיון שבאים בהמשך ובסמיכות זה לזה מדגשת גם השיכות שביניהם. והתוודע בזה – שמעלת שבט לוי נמשכת וחודרת אצל ואת כל בני-ישראל, בפסק-דין הרמב"ם לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש .. כמו שזכה לכהנים וללויים
And this matter is accomplished through the revelation of the level of yechidah, as hinted in the closing words of the Rambam: “David, peace upon him, said: Hashem is my portion and my cup; You support my lot” – “lot” refers to the essence of the soul, the level of yechidah, the level of David the King Messiah. And through its revelation, each and every individual becomes like Shevet Levi, even to the level of holiness and High Priesthood. This is the level of yechidah in the soul, as “Holy of Holies,” the level of yechidah in space.	וענין זה נעשה על-ידי גלוי בחינת היחידה, כמרמז בסיום דברי הרמב"ם הרי דוד עליו השלום אומר ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיד גורלי" - שגורל" קאי על עצם הנשמה", בחינת היחידה, בחינתו של דוד מלכא משיחא, אשר, על-ידי התגלותה נעשה כל איש ואיש" בדרגת (שבט לוי, לוי וכהן, ועד לדרגת) הקדשה וכהן גדול (הרי-זה נתקדש קדש קדשים"100) בחינת היחידה שבשש"אל (בנפש), כמו קדש קדשים (בחינת היחידה שבמקום
And based on this, we can explain more deeply the emphasis on the unity of Israel at the giving of the Torah, as it is written: “In the third month... on this day they came to the desert of Sinai... and Israel camped there” – “camped” in the singular, “as one man with one heart.” Therefore, the Holy One, blessed be He, said: “This is the hour in which I give them My Torah.”	ועל-פי-זה יש לבאר בעמק יותר הדגשת אחדותם של ישראל במתן תורה, כמו-שכתוב בחדש השלישי גו' ביום הזה באו מדבר סיני גו' ויחן שם ישראל", ויחן" לשון יחיד, באיש אחד בלב אחד", שלכן אמר "הקדוש-ברוך הוא הרי השעה שאמתן להם את תורתך
For the unity that stems from the level of yechidah is especially bound with the Torah of Moshiach—the inner dimension of the Torah, the level of yechidah—which was (in a hidden state) given at the giving of the Torah.	שהאחדות שמצד בחינת היחידה, קשורה בבחינת עם תורתו של משיח, פנימיות התורה, בחינת היחידה, שנותנה (בהעלם) במתן תורה
And one can say: this matter is even more emphasized on the Shabbat following the giving of the Torah—that the unity of Israel that reaches the level of yechidah, as emphasized in the weekly portion (as mentioned earlier at length), is a preparation for the revelation of the Torah of Moshiach, which, in addition to and following the revelation of the giving of the Torah (Shabbat after the giving), is the “new Torah will go forth from Me.”	ויש לומר, שענין זה מדגש יותר בשבת שלאחרי מתן תורה, שאחדותם של ישראל שמצד בחינת היחידה שמדגשת בפרשת השבוע (בנזכר לעיל בארקה), היא, הקנה להתגלות תורתו של משיח שבהוספה ולאחרי הגלוי דמתן תורה (שבת שלאחרי מתן תורה), תורה חדשה מאתי תצא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

(יא)	
And in addition to the emphasis on the idea of "A new Torah will go forth from Me" in the weekly portion read on the Shabbat following the Giving of the Torah – this is also emphasized at the beginning of Pirkei Avot read on that same Shabbat, in the explanation of the content (the statement and the study) of "Moshe received the Torah from Sinai."	ונוסף על הדגשת הענין דתורה חדשה מאתי תצא – בפרישת השבוע שקורין בשבת שלאחרי מתן תורה – הרי"ז מ'גש גם בהתחלת פרקי אבות בשבת שלאחרי מתן תורה בבאור תכן הענין (האמירה והלמוד) דמשה "קבל תורה מסיני"
On the Shabbat following the Giving of the Torah, in addition to the original acceptance of the Torah at the time of its giving – we can say that the main emphasis here is on the addition and innovation in the Torah by the recipients of the Torah, as highlighted in the precise wording "Moshe received... and transmitted..." – meaning, the Torah becomes that of each and every individual recipient by virtue of learning and innovating within it.	בהוספה על קבלת התורה בזמן מתן תורה - יש לומר, שעקר ההדגשה בזה היא על ההוספה והחדוש שבתורה על-ידי מקבלי התורה, כמ'גש בדיק הלשון משה קבל.. ומסרה כו", שנעשית תורתו של כל אחד ואחד ממקבלי התורה על-ידי זה שלומדה ומחדש בה
And moreover—and primarily—the addition and innovation that will come from the Giver of the Torah in the future, "A new Torah will go forth from Me," as emphasized: (a) in the introduction to "Moshe received the Torah from Sinai" in the Mishnah "All Israel have a share in the World to Come," which refers to the world of resurrection, from which we understand that the main emphasis of the Giving of the Torah is on the Torah of the future – "A new Torah from Me will go forth."	ועוד ועקר - ההוספה והחדוש על-ידי נותן התורה לעתיד לבוא, תורה חדשה מאתי תצא, כמ'גש (א) בהקדמה למשה קבל תורה מסיני" במשנה כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", דקאי על עולם התחייה
(b) And the conclusion (following the chapter's recitation) in the Mishnah "The Holy One, blessed be He, desired to bring merit to Israel... The Lord desires for the sake of His righteousness to make the Torah great and glorious," that the essence and completeness of learning—"to make the Torah great and glorious"—which is not just for knowing what to do, but in the manner of "Expound and receive reward," is in the "new Torah that will go forth from Me."	(ב) והתמימה (לאחרי אמירת הפרק) במשנה רצה) הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל כו' שנאמר ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר, שעקר ושלמות הלמוד דנגדיל תורה ויאדיר, שאינו בשביל לידע את המעשה אשר יעשו, אלא באפן דרש וקבל ש"כר", "הוא, בתורה חדשה מאתי תצא"

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And since the learning of Torah ("Moshe received the Torah from Sinai") is in a manner of "A new Torah will go forth from Me," this draws and penetrates also into the existence and endurance of the world—"the world stands" and "the world endures"—with the addition of the renewal of "the new heavens and the new earth that I am making."	וכיון ש'למוד התורה ("מלשה קבל תורה מסיני") הוא באופן ד'תורה חדשה מאתי תצא", הרייזנה נמשך וחודר גם בעמידת וקיום העולם, "העולם עומד" ו"העולם קיים" – שנותוסף בזה החדוש ד'השמים והחדשים והארץ החדשה אשר אני עשה.
And also, the unity of Israel, which is revealed from the level of the yechidah—the level of Moshiach, through whom the renewal of the Torah and the heavens and earth is accomplished—is emphasized in the introduction and conclusion to the recitation of Pirkei Avot:	וגם אחדותם של ישראל שמצד גלוי בחינת היחידה – בחינתו של משיח שעל ידו נעשה החדוש בתורה ודשמים וארץ – מדגשת בהקדמה והסתימה לאמירת פירקי אבות:
(a) "All Israel have a share in the World to Come, as it is stated, 'And your people are all righteous...' – a matter that is equal among all Jews due to the essence of their soul, the level of yechidah.	(א) "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר) ועמד כלם צדיקים וגו'" – ענין השווה בכל ישראל מצד עצמם נשמתם, בחינת היחידה.
(b) "To make the Torah great and glorious"—the unification of both extremes: the Torah and its learners—from the greatest of the great, whose learning is in the manner of "To make the Torah great and glorious," "Expound and receive reward," down to the smallest of the small, who learns with those who teach children, even if there are children better than he, and he can open a house to teach children near him so that the children will come to him—for the sake of "To make the Torah great and glorious."	(ב) "יגדיל תורה ויאדיר" – התאחדות ב' הקצוות) דלמוד התורה ולומדי התורה, מהגדול שבגדולים שלימודו באופן "יגדיל תורה ויאדיר", "דרוש וקבל שכר", עד לקטן שבקטנים שלומד אצל מלמד תינוקות איש טובים ממנו, ויכול לפתח בית ללמד תינוקות בצדו כדי שהתינוקות יבואו אליו, משום "יגדיל תורה ויאדיר".
(יב)	
And it is possible to further explain the connection between the renewal in Torah ("A new Torah will go forth from Me") and in the heavens and earth ("the new heavens and the new earth") on the Shabbat following the time of the Giving of the Torah—also from the perspective of the inner theme of Shabbat itself, and particularly the Shabbat that follows the Giving of the Torah:	ויש להוסיף ולבאר השיכות דהחדוש בתורה (תורה חדשה מאתי תצא) ובשמים וארץ (השמים החדשים והארץ החדשה) בשבת שלאחרי זמן מתן תורה גם (מצד ענינו של יום השבת ושלאחרי מתן תורה):

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

The nature of Shabbat is that it establishes in our hearts the belief in the world's creation—that “in six days Hashem made...”—through the resting and ceasing from worldly matters and the involvement in holiness, especially Torah study, which is uniquely associated with Shabbat, as it is said, “The Torah was given to Israel on Shabbat.”	ענינו של יום השבת – שנקבע בלכבנו אמונת חידוש העולם כי ששת ימים עשה ה' וכו', על ידי המנוחה והשבתה מעניני העולם, והתעסקות בעניני קדושה, ובפרט בלמוד התורה, ששנה במיוחד ליום השבת, "דכלי-עלמא בשבת נתנה תורה לישראל"
And one can say that through the renewal of Torah on Shabbat, there is also a renewal of the world—“He looked into the Torah and created the world.”	ויש לומר, שעל ידי ההתחדשות בתורה ביום השבת, נעשית גם התחדשות העולם, כמאמר אסתכל באורייתא "וברא עלמא".
And based on what is known—that Shabbat is connected with the Redemption, as emphasized in the “Song of the Day,” “A psalm, a song for the Shabbat day,” which is interpreted as “a psalm for the future, for the day that will be all Shabbat and rest for everlasting life,” and as we say in the Grace after Meals on Shabbat: “The Merciful One will grant us the day that is entirely Shabbat and rest for eternal life.”	ועל פי הידוע שיום השבת קשור עם הגאולה, כמדגש בשירי של יום, מזמור שיר ליום השבת, "מזמור שיר לעתיד לבוא ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים", וכמו שאומרים בברכת המזון דיום השבת הרחמן הוא "יגהילנו ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים".
Especially on Shabbat after midday—at the time of Minchah, the “desire of desires,” representing the innermost will and delight, the essence of delight itself—and the third meal, a boundless inheritance... like Jacob, of whom it is said, “And you shall spread forth,” which is associated with the third Redemption and the Third Temple (for Jacob is called a “house”)—	ובפרט ביום השבת לאחר חצות, זמן המנוחה, רצוא דרצוין"י, בחינת פנימיות הרצון ופנימיות התענוג, עצמות התענוג ממשי, וסעודה שלישית, נחלה בלי מצרים.. כנעקב שכתוב בו ופרצת גו'ני, שקשור עם הגאולה השלישית ובית המקדש השלישי (כנעקב "שקראו בית")
—one can say that the renewal of Torah and the world on Shabbat is connected with the future renewal of Torah and world in the time to come—the day that is entirely Shabbat and rest for eternal life: “A new Torah will go forth from Me,” and “the new heavens and the new earth that I am making.”	יש לומר, שההתחדשות בתורה ודהעולם ביום – השבת קשורה עם החידוש בתורה ובעולם לעתיד לבוא, ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים - תורה חדשה מאתי תצא" והשמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

And this idea is emphasized most of all on the Shabbat following the Giving of the Torah—since at the time of the Giving of the Torah during this week there already occurred the renewal of Torah and of the world, it is necessary to say that the Shabbat emphasizes primarily the <i>preparation</i> for the future renewal—“A new Torah will go forth from Me” and “the new heavens and the new earth.”	וענין זה מדגיש ביותר ביום השבת שלאחרי מתן תורה – דכיון שבזמן מתן תורה שבשבוע זה היתה כבר ההתחדשות ותורה ודעהולם, על-כרחו צריך לומר, שביום השבת מדגיש בעקר ה(הכנה לה) חדוש דלעמיד לבוא, תורה חדשה מאתי תצא" והשמים והארץ החדשה.
And also, the unity of the Jewish people—which, through the revelation of the level of yechidah (the level of Moshiach, through whom the renewal of Torah and heaven and earth is accomplished)—is emphasized on Shabbat, when it is necessary to gather assemblies... to enter synagogues and study halls to learn Torah in public.	וגם אחדותם של ישראל שמצד גלוי בחינת היחידה – בחינתו של משיח שעל ידו נעשה החדוש ותורה ודשמים וארץ – מדגיש ביום השבת, שבו צריכים להקהיל קהילות... להכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמוד בהם תורה לרבים
With special emphasis on gathering communities during the Minchah time—“desire of desires,” the level of the innermost and essence of delight—which corresponds in the soul to the level of yechidah, beyond the division of the soul’s faculties, both internal and encompassing.	ובהדגשה יתרה בהקהלת קהילות -בזמן המנחה, רצוא דרצוין", בחינת פנימיות ועצמות התענוג, ודגמתו בנפש בחינת היחידה, שלמעלה מההתחלקות דכחות הנפש, הן כחות פנימיים והן כחות מקיפים
Therefore, it unifies and extends into all of them—even down to the level of the heel of the foot—and through it, the unity with many of Israel is accomplished (“gather assemblies”), until the complete unity of all the Jewish people: “And you shall be gathered one by one, children of Israel,” “Yet I will gather others to him, to his gathered ones,” until becoming “a great congregation,” and all enter together into the primary synagogue and study hall—the Third Temple (“a house of prayer for all nations,” “from Zion shall go forth Torah”), to study the “new Torah that will go forth from Me.”	ולכן מאחדת נמשכת וחודרת בכלם, עד לבחינת העקב שברגל, ועל ידה נעשית גם האחדות עם רבים מישראל (להקהיל קהילות), עד לשלמות האחדות דכל בני-ישראל – ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל", עוד אקבץ עליו לנקבציו", ובאפן שנעשים קהל גדול", וכלם יחד נכנסים לבית-הכנסת ובית-המדרש העקרי - בית-המקדש השלישי (שבית תפלה יקרא לכל העמים", ומציון תצא תורה"), ללמוד התורה החדשה (ש) מאתי תצא
(יג)	
And all of this is intensified and specially emphasized on the Shabbat following the Giving of the Torah—Shabbat Parashat Naso—of this very year:	ובכל זה נתוסף עלוי מיחד והדגשה מיוחדת בשבת שלאחרי מתן תורה, שבת פרשת נשא, בשנה זו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

By first introducing what has been stated numerous times: based on all the identifying signs in the words of our Sages regarding the end of days (in addition to the general statement in the Talmud that "all the deadlines have passed"), our generation is the final generation of exile and the first generation of redemption.	ובהקדים המדבר כמה פעמים שעל-פי כל הסימנים שבדברי חכמינו ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא שכלו כל הקצין), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה,
As testified by the Rebbe—my teacher and father-in-law, the leader of our generation—in connection with his well-known declaration: "Immediate repentance—immediate redemption."	כפי שהעיד כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו בקשר ובשיכות להכרתו הידועה לאתר "לתשובה לאתר לגאולה
That in his days (many years ago) the work was already completed, and all that remains is to polish the buttons and to stand ready to greet our righteous Moshiach.	שבנימי (לפני עשרות שנים) סימו כל עניני העבודה, וצריכים רק לצחצח הכפתורים ולעמד הכן לקבלת פני משיח צדקנו
All the more so after the great increase in the work of spreading Torah and Judaism and the wellsprings outward from then until now—including and especially the completion of forty years since his passing, at which point "a person attains the understanding of his teacher," a heart to know, eyes to see, and ears to hear.	ועל-אחת-כמה וכמה לאחרי רבוי העבודה והפצת התורה והנהגות והמענינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמידת השלמות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) שקאי אנש אדעתה דרבה, לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע
It is certain—absolutely certain—that even the polishing of the buttons has been completed, and we stand ready to greet Moshiach.	בודאי ובודאי שסימו גם לצחצח הכפתורים, ועומדים. הכן לקבלת פני משיח צדקנו
And this matter is emphasized even more in this year, the year 5751, whose numerical acronym is hinted to in the verse "his kingdom shall be exalted"—referring to David and Shlomo, from whom Moshiach descends—across the entire world.	וענן זה מדגש ביותר וביותר בשנה זו שנת ה'תשנ"א, שסימנה מרמז בפסוק תנשא מלכותו (דקאי על דוד, ושלמה, שמלך המשיח הוא מזרעם) בכל העולם כלו
Its acronym also stands for: "It shall be the year 'I will show you wonders,'" as in the verse "As in the days of your exodus from Egypt I will show you wonders"—beginning with the wonders already seen (in addition to those that will be seen), revealed to all nations this year.	והראשי תבות שלה היה תהיה שנת ארצנו נפלאות", כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות" - מתחיל מהנפלאות שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, ארצנו) בפעל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

These fulfill the words of the Yalkut Shimoni: "In the year that King Moshiach is revealed, all the kings of the nations of the world provoke one another—King of Persia..., King of Arabia..., and Hashem says to Israel: My children, do not fear, everything I have done, I have done for your sake... the time of your redemption has arrived."	שבעה נחמנו דברי הילקוט שמעוני: שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכויות אמות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקדוש-ברוך-הוא לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם.. הגיע זמן גאולתכם",
And from that time on (especially since the month of Nissan, the month of redemption) we are already in the moment that "King Moshiach comes"—"Behold, he is coming"—and proclaims to the Jewish people: "Humble ones, the time of your redemption has arrived."	ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר בשעה שמלך המשיח בא (הנה זה בא).. ומשמיע להם "לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם
And especially as we stand in the time of the Giving of the Torah and its days of compensation, as is alluded to in the books, and based on the saying of our Sages: "All agree that on <i>Atzeret</i> we also need <i>lachem</i> ('for you')"—that is, that <i>Atzeret</i> (Shavuot) is a most fitting time for prayer to bring the end of exile closer.	ובפרט בעמדתנו בזמן מתן תורה וימי התשלומין שלו, כדאי תא בספרים בהרמז במאמר-רבותינו"ל הכל מודים בעצרת דבעינו נמי לכם", שעצרת. הוא הזמן.. המכשיר לעת רצון להתפלל לקרב קץ הגאולה
"Deva'anan" is an Aramaic word meaning "if you will seek it, you will seek"—i.e., a term of prayer and request. "Nami lachem" has the gematria (numerical value) of <i>ketz</i> (end)—meaning this is the opportune time to pray for the end of exile to draw near: <i>ketz hayamim, ketz hayamin</i> .	דבעינו לשון אם תבעינו בעי, והוא לשון תפלה ובקשה, נמי לכם גימטריא קץ הינו, שאז זמן המכשיר להתפלל שיתקרב קץ הגאולה", קץ הימים" וקץ "הימין",
And as we stand on the Shabbat following this "end" (<i>ketz</i>) of <i>Atzeret</i> —Shabbat Parashat <i>Naso</i> —whose name (<i>Naso</i>) forms an acronym for "This will be the year: I will show you wonders" (<i>T'Naseh</i>), this is the most opportune time for the renewal of "a new Torah will come forth from Me," and "the new heavens and new earth that I am making"—not only in future tense, but in present tense.	ובעמדתנו בשבת שלאחרי הקץ" דעצרת, שבת פרשת נשא, נשא" (ראשי-תבות שנת ארצנו נפלאות) שבתנשא" -הרי"ה הזמן הכי מכשיר להחדוש דתורה תדושה מאתי תצא", והשמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה" – לא רק בלשון עתיד, אלא בלשון הנה,
And so much so that the moment immediately following is already described in the past tense—"Behold, he is coming," and "he has already come."	ועד שברגע שלאחריי"ה נעשה כבר בלשון עבר, כיון שהנה זה בא", וכבר בא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

(With added emphasis on this point by holding a special <i>farbrengen</i> (not in the usual way) by many Jews at the time of <i>ratzon d'ratzoin</i> [will of wills], which is most connected with the true and complete redemption, as mentioned above in section 12—done in the form of an actual meal, with <i>Birkat HaMazon</i> even over food less than a <i>kezayit</i> , using a <i>kos shel berachah</i> —a cup of blessing.)	והדגשה יתרה בענין זה בעריכת התועדות מיחדת [שלא על-דרך הרגיל] דכמה וכמה מישראל בזמן רצון דרצון, השניף ביותר לגאולה האמתית והשלמה (כנזכר לעיל סעיף-יב), ובאפן של סעודה ממשי, ובברכת המזון (אפילו על אכילה שאין בה שיעור, "שביעה) על כוס של ברכה
All of this is associated with the true and complete redemption through our righteous Moshiach—as we find in the Gemara, regarding the <i>kos shel berachah</i> at the meal in the future time to come: they will give the cup to Avraham Avinu to bless, and he will say “I shall not bless,” etc. They will say to David: “Take the cup and bless,” and he says: “I will bless, for it is fitting for me to bless,” as it is written, “The cup of salvations I shall lift, and in the name of Hashem I will call.”	שקשור עם הגאולה האמתית והשלמה עלידי משיח צדקנו, כפי שמצינו בגמרא בנוגע לכוס של ברכה בסיום הסעודה דלעתיד לבוא: נותנין לו לאברהם אבינו כוס של ברכה לברך, ואומר להן איני מברך וכו', אומר לו לדוד טל וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא
“The cup of David for the World to Come will hold 221 logs”—as it says: “My cup is full [<i>revayah</i>]”—which equals that number in gematria.	כסא דוד לעלמא דאתי מאתו ועשרין וחד לגא מחזיק, שנאמר כוסי רננה, בגימטריא הכי הוי
(יד)	
And action is the main thing:	והמעשה הוא העקר
Since the Shabbat following the time of the Giving of the Torah—Parashat <i>Naso</i> , in the year “I will show you wonders”—is the most fitting and auspicious time for the revelation of “a new Torah shall come forth from Me,” it follows that the practical directive for action (since the time itself causes it) is preparation (a reflection and sample that brings into actual deed) for fulfilling the promise: “a new Torah shall come forth from Me.”	כיון שיום השבת שלאחרי זמן מתן תורה, פרשת נשא, דשנת ארצנו נפלאות, הוא הזמן הכי מכשר ומסגל להתגלות דתורה חדשה מאתי תצא — מוכן שיהיה תורה למעשה לפעל שהזמן גרמא היא בהכנה (מעין ודגמא ומביאה בפעל ממשי) לקיום היעוד תורה חדשה מאתי תצא
And simply put—renewal and increase in Torah study, with vitality and delight, to the point that one innovates new Torah insights—both with regard to oneself, and to influencing others: “Raise up many students.”	ובפשטות — התחדשות והוספה בלמוד התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להפעלה על הוילת, העמידו, "תלמידים הרבה
For it is known that every Jewish person is capable of revealing hidden wisdom and innovating new understanding in Torah—whether in <i>aggadah</i> , in the revealed, or in the hidden	כידוע שכל איש ישראל יכל לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחינת שרש נשמתו, ומחייב בדרך

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

dimensions—according to the level of their soul's root; and they are obligated in this matter.	
This includes—and especially—increasing and innovating in the study and dissemination of the inner dimension of Torah, as revealed in the teachings of Chassidus, which is a reflection, sample, and foretaste of the Torah of Mashiach ("Those who taste it have merited life")—and through this we hasten and bring about the coming of King Mashiach.	כולל ובמיוחד – התחדשות והוספה בלמוד והפצת פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין ודגמא וטעימה" מתורתו של משיח (טועמיה חיים זכו"), ש'לכן על-ידי זה מזורזים וממהירים ופועלים ביאת דוד מלפא משיחא
And it is proper and most fitting that every individual should accept upon themselves that—in addition to reciting <i>Pirkei Avot</i> ("words of Chassidut") each Shabbat of the summer—they should also learn in-depth at least one <i>Mishnah</i> with commentaries of the interpreters of the Mishnah, each according to their ability.	וכדאי ונכון ביותר שכל-אחד ואחד יקבל על עצמו שנוסף על אמירת פרקי אבות (מלי דחסידותא) בכל שבת משבתות הקיץ, יוסיף וילמד בעיון משנה אחת (לכל הפחות) עם הפרושים דמפרשי המשנה, כל חד לפום שעורא דילה
(טו)	
And may it be His will that from the speech and the acceptance of a good resolution in the matters mentioned above, we should immediately and at once arrive at the revelation of "a new Torah shall come forth from Me," within the true and complete Redemption through our righteous Moshiach—	ויהי רצון שמהדבור וקבלת ההלטה טובה בהנחיה לעיל נבוא תקף ומיד להתגלות תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו
and Moshe (who received the Torah at Sinai), and Aharon (who lit the Menorah in the Holy Temple) with them,	ומשה (שקבל תורה מסיני) ואהרן (שידליק המנורה, "בבית-המקדש) עמם
and the Baal Shem Tov and all our Rebbeim, our Nesi'im, up to the Rebbe, my teacher and father-in-law, with them—	והבעל-שם-טוב וכל רבותינו נשיאינו עד, לכבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר עמם
together with all the righteous and leaders of Israel, and all the Jewish people (and your people are all righteous) from previous generations—	ביחד עם כל צדיקי ונשיאי ישראל וכל בני-ישראל, (ועמך כלם צדיקים) בדורות שלפנינו
who will awaken and sing—those who dwell in the dust—	"שקיצו ורננו שוכני עפר
together with all the Jews of our generation—souls in bodies without any interruption—	ביחד עם כל בני-ישראל שבדורנו זה, נשמות בגופים, ללא הפסק בינתיים
and all of them together shall hear the new Torah that shall go forth from Me,"	"וכלם יחדו שומעים התורה חדשה (ש) מאתי תצא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

in our Holy Land, in Jerusalem the Holy City, on the Holy Mountain, in the Holy Temple, and in the Holy of Holies—from above the Cover that is upon the Ark of Testimony, from between the two Cherubim.	בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקדש, בהר הקדש, בבית המקדש ובקדש הקדשים – מעל הכפרת אשר על "ארן העדות מבין שני הכרובים".
And even more—and this is the main thing: immediately and at once— <i>mi'yad</i> , the acronym for Moshe, Yisrael (the Baal Shem Tov—about whom it is said, “When your wellsprings are spread outward, then the Master will come”), and David, King Mashiach—	ועוד והוא העקר - תכף ומיד, מיד, ראשי-תבות משה ישראל (הבעל-שם-טוב, שפשיפוצו מעינותיו חוצה קא, אתי מר) דוד מלכא משיחא
and literally—as simple as it sounds—in actual reality, below ten handbreadths, literally, literally.	וכפשוטו ממש, באפן נשל ממשות, למטה מעשרה טפחים, ממש ממש

[NOTE Summary:

The Rebbe opens by anchoring the timing of the farbrengen—Shabbat Parshat Naso after Shavuot—as being especially auspicious for redemption. Shavuot commemorates the giving of the Torah, and its "days of compensation" are also a time to spiritually “catch up,” especially through joy and communal gatherings. This particular Shabbat—falling in a year whose acronym is “*Ar’enu Niflaos*” (“I will show you wonders”)—is especially ripe for the arrival of Moshiach.

The Rebbe explains that the Gemara's teaching—“*Hakol modim baAtzeres debainan nami lachem*”—means that Shavuot demands a focus on the physical and emotional celebration of Torah. The word *debainan* (we require) is related to *tefillah*, prayer. Even more: “*nami lachem*” equals the gematria of *ketz* (end), hinting that Shavuot is a time to *demand* the final *ketz*—the end of exile.

The discourse then connects the day to the concept of *Torah chadasha*, the “new Torah” of the future. This is not just a future hope, but a present opportunity: by learning Chassidus and engaging with Torah in a way that brings joy, novelty, and deep connection, one begins to taste the future now. The Rebbe emphasizes that every Jew can reveal new secrets of Torah, based on the unique root of their soul—whether in halacha, aggadah, or mysticism. This responsibility is especially urgent now.

Finally, the Rebbe concludes with a vision of the full redemption: Moshe, Aharon, the Baal Shem Tov, all tzaddikim, and all of Israel will gather together in bodies, without interruption, to hear the new Torah—“*mei’iti tetzei*”—from the lips of Hashem Himself in the Holy of Holies.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Naso

משיחות שבת-פרשת נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א

From the talks of Shabbat Parshat Naso, 12 Sivan 5751/ 1991

Practical Takeaway:

- Recognize that the days following Shavuot are still charged with the same power as the Yom Tov itself—especially when they fall on Shabbat, and even more in a year like *Ar'enu Niflaos* (5751).
- Use this time to renew your Torah learning with joy and vitality. Don't just review old material—seek new insights, new questions, new understandings.
- Every Jew can and must become a creator of Torah—revealing novel wisdom in accordance with their soul's root. This applies even to those who don't consider themselves scholars.
- Add in the study and spreading of Chassidus, especially the teachings that originate from the Baal Shem Tov and our Nesi'im. These are the “taste” of the future Torah.
- Implement a practical resolution to study at least one Mishnah with commentary each Shabbos throughout the summer, beyond Pirkei Avos.
- Cultivate a mindset of readiness for redemption—knowing that the “new Torah” is not a distant dream, but something that begins through your current actions.

Chassidic Story (about the Lubavitcher Rebbe):

In the summer of 1991, shortly after this very *maamar* was delivered, a small group of Chassidim visiting from South Africa were present at a weekday *yechidus klalit* (public audience) with the Rebbe. After speaking about Torah study with intensity and renewal, the Rebbe paused and unexpectedly asked one of the visitors, “Have you already begun the *new Torah*?” The question shocked the group—*new Torah*? Was he referring to a specific idea?

The Chassid stammered a reply, unsure. The Rebbe responded with a smile: “When you learn a subject in Torah that you thought you knew, and suddenly it shines with new light, that is *Torah chadasha*. When your words inspire another Jew to begin learning again, that too is *Torah chadasha*. The future is now.”

The visitor later said that from that moment on, he began reviewing his own learning and teachings with a fresh heart. He started a weekly class in Chassidus in his Johannesburg community, inspired by the belief that even his simple ideas were part of the unfolding *Torah chadasha mei'iti tetzei*.

Source: This anecdote was shared in a farbrengen in Johannesburg in 1992 by Rabbi Yossi Goldman and was printed in a local Chabad newsletter shortly thereafter. END NOTE]